

VYDÁVÁ MĚSTO VOLARY

MĚSÍČNÍK

ZDARMA

Volarský zpravodaj

ROČNÍK I

2

ÚNOR 2021

Božej

A přece se učí!

Foto poskytla ZŠ Volary

Foto měsíce

Vyrazit si na běžky. To je asi tak jediné, jak se dá v této mizerné době relaxovat. A navíc bez roušky, jste-li tedy sami. To věhlasný hajný Walter Paleček (na fotografii vlevo) používal lyže jako pracovní nástroj.

Nevzdávejme to

Může se zdát, že stojíme na místě nebo spíše, že se točíme stále v kruhu. Matně si vzpomínáme na dobu, kdy děti chodily do školy, na fotbalovém hřišti se trénovalo, byla-li chuť, zašli jsme si do divadla, na besedu či si jen půjčit něco na čtení. Nebo na pivo.

Čas se omezil na čekání. Na příznivější statistiky, na očkování, na rozvolňování. Vyhlížíme světlo na konci tunelu a když už se zdá, že v dále něco problikává, vše se po chvíli zas ponoří do tmy. Hrozba britského viru pravděpodobně přebije blednoucího PSA.

Avšak pocit stání na místě je pouze iluzí. Možná jsme umrtvili svá přání, koníčky, vztahy, ale život běží bez sebemenšího zaváhání dál. Lidé se rodí i umírají, mají své starosti a sem tam se objeví nějaká ta radost, chceme-li. Bylo by chybou tvářit se, že až to jednou všechno skončí, až se to světýlko v dále promění v reálný slunečný den, navážeme tam, kde jsme před rokem skončili. Jenže tu platí to známé pořekadlo o vstupování do téže řeky.

Přes onu zdánlivou nehybnost se vše mění mnohem více a rychleji, než kdykoli před tím. A stejně tak nezanedbatelnou proměnou prochází každý z nás. Mění se sociální návyky a vazby. Životní styl a okruh zájmů. Zcela jinak sledujeme či spíše nesledujeme dění kolem sebe. Vytrácí se zájem o věci veřejné. A tato letargie je jak otevřená rána nastavená infekci.

Mějme tedy neustále na paměti, že život se nezastavil, život běží dál v neztenčené míře a to co nám nyní uteče, těžko pochytáme později.

Často dnes v souvislosti s epidemií mluvíme o válce. O válce s virem. Vzpomínám si na vyprávění těch, co zažili skutečnou válku, koncentrační tábory nebo lágry padesátých let. Kdo to vzdal, kdo čekal jen na to, až jednou vše skončí, prohrál. Ti, kdo se té tmě aktivně postavili, nenechali si vzít chuť do života, humor a hleděli si přátel, dočkali se svítání.

Vím, nelze srovnávat koncentrační tábor s dnešní situací. Nicméně podstata je stejná. Žijme naplno, jak podmínky dovolí. A pak nás to poznamená nejméně. Ono to totiž celé již dávno není jen o nějaké nemoci těla.

Vít Pavlík,
starosta

ZPRÁVY Z RADY MĚSTA

RM schválila rozpočty jednotlivých příspěvkových organizací města na rok 2021 dle zveřejněných návrhů rozpočtů a plánů odpisů 2021.

RM schválila podání žádostí o dotace na KÚ Jihočeského kraje z dotačních programů pro rok 2021. Budeme žádat např. o defibrilátor pro SDH Volary.

RM rozhodla vydat souhlas ČRS MO Volary, z.s., s umístěním cedule chráněné rybí oblasti na pozemek města Volary p.č. 3397/24 v k.ú. Volary.

RM schválila smlouvu s Městskou policií Vimperk o poskytování mentoringu asistenta prevence kriminality. V uplynulém roce město Volary započalo s projektem „Volary – Asistent prevence kriminality“. Jelikož jej hodnotíme jako úspěšný, navazujeme na něj i v letošním roce. Podmínkou je však spolupráce s městskou policií, která v našem městě není. Proto byla navázána dlouhodobá spolupráce s Městskou policií Vimperk.

Více na www.mestovolary.cz

■ **PŘÍJEM PŘÍSPĚVKŮ**

Infocentrum Volary, Náměstí 325, Volary,
e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498

■ **UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO PŘÍŠTÍHO ČÍSLA
VOLARSKÉHO ZPRAVODAJE BUDE 15. ÚNORA 2021**

VOLARSKÝ ZPRAVODAJ ■ periodický tisk územního samosprávného celku ■ vydává Město Volary ■ redakce: KIC Volary, Náměstí 25, 384 51 Volary, e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498 ■ Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s názory dopisovatelů. ■ Redakce si vyhrazuje právo na úpravu délky textů, za původnost a obsahovou správnost ručí autor. ■ Vychází v nákladu 1 650 ks vždy první týden v daném měsíci. ■ Reg. č.: MK ČR E 12494 ■ Kresba na titulní straně Jakub Rákosník. ■ Grafické zpracování a tisk: TISKÁRNA ČERNÝ, s. r. o., Černá v Pošumaví .

Co prvňáčky překvapilo...

Procházíme-li v této době školní budovou ve všední dny, bývá nezvykle klidná a tichá. Pouze na prvním patře učebního pavilonu „žijí“ čtyři třídy: 1. A, 1. B, 2. A a 2. B. Ani velké přestávky rozhodně nejsou to, co bývaly: na chodbách neslyšíme ping-pong, děti nenakukují do tříd ke kamarádům. A odvěké žákovské přestávkové hájemství žáků všech věkových kategorií – školní WC? Najednou nudně klidné místo, do něž je vstup organizován službami na chodbě.

Při práci s dětmi ve třídách se však mnoho nezměnilo. Zvláště prvňáčci berou pro nás neuvěřitelné změny s přirozenou samozřejmostí, a je radost se dívat na to, jak jim školní práce prospívá. Nové utvořené třídy se jako celky den ode dne více stmelují a děti a učitelé v nich navzájem poznávají.

Nedávno jsme se prvňáčků ptali, zda je něco při nástupu do školy překvapilo. Co kdo ve škole nečekal....

Honzík: „Překvapila mě jídelna, jak je tam hodně stolů.“

Michal: „Skříňky, že jich tam je hodně. Mám skříňku číslo 38 – s tulipánem!“

Matyáš: „Jak je velká tělocvična, jak jsou vysoko ty baskety.“

Stanley: „Já jsem ze začátku myslel, když jsem nastupoval do školy, že to bude pro mě fakt složité, ale je to snadné, úplně nebe!“

Míša: „Mě nejvíc překvapil první den, když jsme nastupovali do školy. Dostali jsme batohy.“

Kája: „Jak jsme se tu všichni seznámili.“

Justin: „Překvapil mě tělocvik, běh. Baví mě hrát fotbal.“

Leontýnka: „Když jsme přišli první den a paní učitelka řekla, že máme úkol, tak jsem byla nervózní, že to bude něco těžkého, ale měli jsme jenom obalit sešit.“

Adélka: „Mě překvapilo, když jsem přišla do školy, že je tu hodně místa a lavic.“

Kuba: „Překvapily mě nástroje v hudebně, taky že máme takovou velkou elektrickou tabuli a že je nás tady dvacet.“

Ondra: „Mě překvapilo, že máme tak velké respírko, že to tam vypadá jako v přírodě a že na něj máme výhled z družiny.“

Ráda: „Mě nejvíc překvapilo, že máme takhle velkou třídu a jídelnu. A že mám hodně kamarádů.“

Pepa: „Překvapila mě tabule, že ji máme tak velkou.“

Šárka: „Mě nejvíc překvapilo, že se brzy naučím číst a psát perem.“

Jana Fistrová a žáci 1. třídy

Ve zkratce

Ve Volarech hořelo

Šest jednotek profesionálních a dobrovolných hasičů bylo v neděli 10. ledna krátce před patnáctou hodinou vysláno do Budějovické ulice ve Volarech, kde byl ohlášen požár truhlářské dílny.

Nábytek pro muzeum

Recepce muzea bude mít nové, stylové vybavení. Například stůl bude z jasanu, který rostl ve Volarech. Současný nábytek je zde třicet let a šlo o vyřazené kusy.

Oprava kapličky

Mlynařovická kaplička má nově opravenou střechu a vstupní dveře. Opravu provedlo truhlářství Matějka a hradilo ji Město Volary.

Stavba začala

Příprava na stavbu obchodního centra v kasárnách začala. Bez pokácení několika stromů se to však neobešlo, nicméně kácelo se jen to, co bylo bezpodmínečně nutné.

Skauti v novém roce

Rok 2021 začal pro nás pro všechny trochu netradičně, bez opravdových společných setkání, kdy bychom se radovali z toho, že si můžeme společně něco zahrát, společně něco zažít. Ale to by přece nebyli skauti, kdyby něco nevymysleli. A tak jsme obnovili on-line schůzky, díky čemuž jsme se přece alespoň na dálku mohli sejít. A i na dálku jde hrát spousta her, při kterých se člověk nasměje a zasoutěží si. Také protože letos uběhlo 80 let od napsání napínavé hry Záhada hlavolamu, jsme si řekli, že by bylo pěkné společně si knihu přečíst. Takže se večer vždy sejdeme na chvíli u počítačů a zaposloucháme se do pěkného přednesu, ve kterém se střídáme. Někdy je to tak napínavé, že se nám ani nechce přestat číst. Na dálku jde dělat i něco pěkného pro druhé, naši dospělí skauti chodí pomáhat s nákupy seniorům, my ostatní zatím nemůžeme, a tak pomáháme přírodě. Kupa sněhu a zima znamená strádání pro zvířátka, a tak na procházku neseme vždy s sebou i něco dobrého pro naše zvířecí kamarády. A kdo nemůže ven, krmí ptáčky na krmítku, tam se dostane každý. A je moc hezké pozorovat, jak se ptáci ke krmítku slétají a co dobrého si kdo z nich vybírá. Ostatně, může to zkusit každý, pomoc je vždycky vítaná, a bude vás stát minimální úsilí a získáte spoustu radosti.

Hanka Wagnerová, Tadeáš Svoboda

Velká sněhová soutěž

Letošní kupy sněhu nás lákají jen a možná leckdo zatouží ze sněhu si něco postavit. Protože se ale nemůžeme sejít všichni na kopci nad městem a uspořádat tam velké stavění, jak máme rádi, rozhodli jsme se vyzvat všechny lidi – malé i velké, ve Volarech a okolí, aby si s námi ve stavbách ze sněhu zasoutěžili.

Co je potřeba? Vydejte se ven, třeba jen na zahradu svého baráčku či před panelák, a postavte nějakou stavbu ze sněhu. Na velikosti či typu nezáleží. Můžete stavět klasické sněhuláky, jiné sněhové postavičky, nebo třeba iglú, nějaké sněhové zvířátko, pohádkovou bytost... Fantazii se meze nekladou. Svůj výtvar pak vyfotíte a pošlete na naši **e-mailovou adresu: skautiboubin@seznam.cz**, a to do konce února. K fotografii napište název sněhového výtvaru, jméno a příjmení autora, věk.

1. března se sejde sněhová porota a vše vyhodnotí. Výsledky uveřejníme ve Zpravodaji a na našich webových stránkách. Vítěze odměna nemine ☺.

Přejeme velkou radost, spoustu legrace a málo zmrzlé prsty při tvoření a už teď se moc na vaše fotografie těšíme.

PROJEDNÁVÁNÍ ÚZEMNÍHO PLÁNU VOLARY

on-line

22. 2. 2021 OD 13:00

(více na úřední desce)

Ve zkratce

Očkování proti Covid19

Vedení města Volary v současné době jedná s praktickými lékaři MUDr. M. Neumanovou a MUDr. B. Laňkem o možném očkování seniorů ve Volarech. Očkování přímo ve Volarech lékařem, kterému senior věří a je jejich ošetřujícím lékařem, bude jistě příjemnější.

Stavaři v kině

Kdy a za jakých podmínek se otevře kultura, neví asi v tuto chvíli nikdo. Vynucená přestávka poslouží k dalším stavebním vylepšením v kině.

Schůze prachatického vikariátu

V závěru ledna se ve Volarech konala schůze prachatického vikariátu, kterou zahájila společná mše kněží. Původně ji měl předsedat otec biskup, ten však nakonec dorazil později.

Územní plán on-line

Po několika změnách termínu způsobených epidemií se nakonec územní plán bude projednávat on-line. Odkaz na proklik, kterým se budete moci zapojit, najdete na webových stránkách města.

Plavecký bazén

Rok 2020 byl rokem plný omezení, uzavírek a zákazů. Provozovatelé nejrůznějších zařízení se museli vypořádat s uzavřením, nebo naopak otevřením jejich provozů de facto ze dne na den. V plaveckých bazénech, wellness centrech nebo aquaparcích je uzavření, respektive otevření, záležitost poměrně složitá.

Vládní opatření spojené s koronavirovou krizí se nás v loňském roce dotkla hned dvakrát. První uzavření přišlo 13. března 2020. Rozhodnutí vypustit celý bazén přišlo okamžitě, ovšem s domněnkou, že na podzim již poběžíme bez omezení a potřebné úklidové a servisní práce vyřešíme v době takto vynucené odstavky. Začali jsme tedy s čištěním bazénu, zrekonstruovali vnitřní saunu, provedli nezbytné servisní opravy a dali do pořádku zahradu a tenisový kurt pro nadcházející sezónu. V polovině května jsme začali s napouštěním bazénu a postupně se připravovali na znovuotevření. Od 1. června jsme spustili plný provoz a pevně doufali, že to tak zůstane až do září 2021. V říjnu ovšem přišlo další vládní opatření a bazén se musel opět uzavřít. Nyní vyvstala složitá otázka VYPUSTIT či NEVYPUSTIT?

Rozhodli jsme, že vodu opět vypustíme. Začátkem prosince došlo ke zlepšení koronavirové situace a v podstatě ze dne na den jsme směli opět otevřít. Tak jednoduché to ale však není. Napouštění plaveckého bazénu se řídí aktuálním stavem vody v dané oblasti. U nás to znamená napouštění v rozmezí 5–7 dnů. Následná úprava vody, ohřev a odebrání hygienických vzorků, tedy po samotném napuštění ještě další týden uzavření navíc.

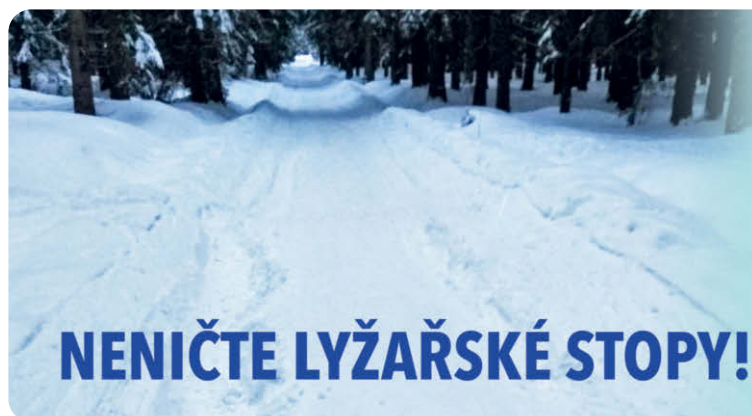
Jinak řečeno, pokud by vše šlo, jak má, potřebuje náš plavecký bazén minimálně 14 dní k tomu, aby byl znovu zprovozněn. V prosinci jsme tedy pro návštěvníky otevřeli pouze saunový svět a plaveckou část jsme nechali uzavřenou a bazény nenapustili. Toto rozhodnutí se z ekonomického hlediska ukázalo jako správné, protože již 18. prosince 2020 došlo znovu k uzavření všech provozoven a trvá dodnes a ještě nějakou dobu zřejmě trvat bude.

Rok 2020 je i se svými specifiky za námi a začínáme rok 2021 s jedničkou na konci. Ve školních lavicích je to nejlepší hodnocení, tedy výborné. Přeji Vám i se svým týmem Správy sportovních zařízení, aby tento rok byl na samé jedničky, prožili jste jej ve zdraví a pozitivním duchu.

*Milena Papoušková Sipplová,
ředitelka SSZ Volary*

Počet návštěvníků v roce 2019		Počet návštěvníků v roce 2020	
BAZÉN	SAUNA	BAZÉN	SAUNA
36 088	8 230	23 150	4 560

NENIČTE LYŽAŘSKÉ STOPY!

Bezohledností jednotlivců přichází stovky lyžařů o požitek jízdy v kvalitně upravených stopách. Nemluvte o tom, že úprava stop není lacinou záležitostí.

BÝVALO DOBRÝM ZVYKEM, ŽE SE DO STOPY NEVSTUJUJE.

Lyžařská trasa totiž neslouží jako vycházkový okruh pro pěší a pro venčení psů.

spýdlou
ni zedech

P. Fiala - J. Dvořák

KIC EVOLARY

PŘELOŽENO

SÁL KINA VOLARY - 27. 2. 2021 - 20:00

PŘEDPRODEJ INFOCENTRUM VOLARY

VSTUPNÉ 290 Kč

www.josefdvorak.cz

KIC EVOLARY

ZDENĚK

izer NA PLNÝ COOLE

sál kina Volary **21. 4. 2021**

390 Kč - předprodej infocentrum Volary **19:00**

Nejsi v tom sám!

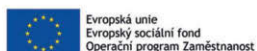
Pokud se člověk rozhodne pečovat o svou blízkou osobu, vyvstane před ním několik nových změn. Často se potýká se změnou chodu domácnosti, učí se správnému polohování, jaké jsou kompenzační pomůcky či sociální dávky. Zároveň čelí ztrátě svého osobního života, zálib, přátel často i zaměstnání. Tento projekt usiluje o podporu a pomoc všem osobám, které pečují o své blízké v jejich domácím prostředí. Snažíme se jim předat informace, zkušenosti a provést je nelehkým životním obdobím. Jsme tu proto, abychom Vám byli oporou, nejste v tom sami!

Účast v projektu je **ZDARMA**.

NEJSI V T M SÁM!

Michaela Hájková, tel. 797 634 313

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

MAS ŠUMAVSKO

Vše bezpečný přístav
Portus Prachaticke

PRODEJ KUŘIC 2021

FIRMA
NOVÁK
RADOMYŠL

VOLARY – 14:00 hod.
parkoviště u pošty

Dne: 12. 3. / 9. 4. / 7. 5. / 4. 6. / 2. 7. / 30. 7.
27. 8. / 24. 9. / 22. 10. / 19. 11. 2021

červené, černé kropenaté, modré, žíhané, bílé
Stáří: 20 týdnů
Cena: 195 Kč/ks

tel.: 602 115 750

www.drubez-novak.cz

O Volarech, sportu i válce

Josef Falář přijel do Volar z Liberce letos v létě po dlouhých letech. Na pohřeb prastřeni. Na pohřebním karu se seznámil s Romanem Kozákem, ten mu dal kontakt na mě, a tak jednoho dne zazvonil telefon. Povídání to bylo dlouhé. Jak by také ne, moc lidí, kteří ve Volarech žili těsně po válce, již mezi námi nechodí. Zvláště těch, kteří by o těch dávných dobách chtěli vyprávět. A když jsem se dozvěděl, že sepišuje vzpomínky, hned mě napadlo, že by to mohlo zajímat i někoho jiného než mě. A že by nebylo marné je pak třeba otiskovat v našem zpravodaji.

Než dojde na Volary, něco o tobě.

Kde jsi se narodil?

Ve Zdíkově 20. října 1936. Ve vile, která stojí dodnes a najdete ji na vlevo od cesty na samém konci obce směrem na Zdíkovce. Ale hned po mém narození jsme se odstěhovali do Zdíkovce.

Rodiče byli zdejší?

Otec se narodil v Žirci u Zdíkova a matka pocházela ze Šebestova na Stachách.

Kdy jste se stěhovali do Volar?

V červenci roku 1945, a to do domu na rohu dnešní Tolarovy a Kollárovy ulice, ve kterém byla výrobná sýrů. Ve sklepě byly sklady, v přízemí výrobná a v patře jsme ve dvou malých místnostech bydleli my. Otec pracoval ve skladu dřeva a uhlí tam, co je dnes dvůr Hotelu Bobík. Ale bral to jako provizorium. V našem domě nebyly prostory pro obchod a otec byl vyučený obchodní příručí v galanterii a textilu, což provozoval již ve Zdíkovci.

Do listopadu rodiče připravili byt a krám v ulici pod náměstím, ve které bývala lékárna. V tomto krámě otec opět zřídil obchod s textilním, střížním a galanterním zbožím. Koncem roku 1948 jsme se přestěhovali do volarské nemocnice, kde otec jezdil se sanitou a plnil povinnosti domovníka. Mamka pomáhala v nemocniční kuchyni. Zde jsme bydleli do ledna 1951, kdy jsme se z Volar přestěhovali do Českých Budějovic. Tam otec dostal místo šoféra na Krajském úřadě.

Jméno Falář se dodnes ve Volarech objevuje a jmenuje se tak například současný administrátor zdejší farnosti. Jste nějak spřízněni?

Nejsem si vědom, že bychom byli v nějakém příbuzenském vztahu. Možná, že v dávné minulosti máme nějaké společné předky. Já to ale nezkoumal.

Během života, zejména ve školním věku, jsem v souvislosti s tímto náboženským příjmením měl celou řadu přezdivek. Od faráře, kaplana, děkana, biskupa až po papeže. I jako dítě jsem to bral s naprostou samozřejmostí, a v některých případech jsem na to byl i hrdý. Vždyť jsem také asi od šesti let až do čtrnácti ministroval, a to ve Zdíkovci i ve Volarech.

Vzpomeň si na školu?

Do obecné školy ve Volarech jsem začal chodit do třetí třídy v září 1945. Ředitelem školy byl pan ředitel Klecan. Jiné učitelky a učitele si, bohužel, už nepamatuji. Ze spolužáků si pamatuji Jardu Posledního (nebo snad Poledního) a z děvčat Janu Veselou a Vlastu Weinlichovou. Hned od roku 1945 jsem ministroval u pana faráře Procházky a varhaníkem byl pan Tomášek, u kterého jsem se v pozdější době učil na housle.

A nějaké dětské příhody?

Třeba jedna klasická se zmíněným spolužákem Jardou. Jeho otec sloužil na dráze a jezdil do Nového Údolí. Tam byli američtí vojáci a on od nich měl spoustu věcí, mimo jiné cigarety. Jarda mu je doma bral a chodili jsme kouřit do jedné boudy naproti nádraží. Kamarád Jarda, já a můj, o čtyři roky mladší, bratr. Ale jednou měl cigarety jen dvě a na bratra nezbyla. Ten to cítil jako velkou křivdu a šel si s brekem postěžovat matce. Doma jsem dostal koštětem a bylo po kouření.

Taky si vzpomínám, že jsem se v roce 1947 topil na Soumarském mostě. Zrovna tam hořelo a otec tam sloužil jako hasič.

Vybaví se ti z pobytu ve Volarech nějaké souvislosti s pochodem smrti a následným pohřbem obětí, nebo vztahy Čechů a Němců?

O tom, že byl nějaký pochod smrti, jsem nevěděl. Možná rodiče něco věděli, ale mne, jako desetiletého kluka, zajímaly naprosto jiné věci. Stejně tak postavení Němců a odsun.

A američtí vojáci?

Z Volar si je nepamatuji. Ale ze Zdíkovce ano. Dokonce bydleli u nás v krámě.

Předválečný Zdíkov.

Kostel ve Zdikovci, kde jsem začal ministrovat.

Volary. Zcela vlevo za stromy je skryta „Sýrárna“.

Zkusme v rychlosti proletět další tvůj život?

Jak jsem řekl, narodil jsem se ve Zdikovci, ve Zdikovci začal chodit do školy a od roku 1945 do roku 1951 navštěvoval volarskou obecnou školu. V roce 1948 jsem se účastnil XI. Vsesokolského sletu v Praze. Obecnou školu jsem dokončil v roce 1951 v Českých Budějovicích. Zde jsem taky absolvoval studium na gymnáziu – které současně bylo i Jedenáctiletou střední školou. Studium jsem v roce 1954 ukončil maturitou. Ještě jsem se do roku 1955 vyučil na Odborném učilišti pracovních záloh v Českých Budějovicích strojním zámečnickem.

V září 1955 jsem začal studovat na vojenském Učilišti protivzdušné obrany v Olomouci a Košicích, které jsem v roce 1958 ukončil jako voják z povolání ve vojenské hodnosti poručíka ČsLA. Od roku 1958 do roku 1965 jsem sloužil na letišti v Plané u Českých Budějovic.

Z letiště jsi pak odešel?

V roce 1965 jsem začal na Vojenské akademii v Praze studovat všechny psychologické obory (pedagogickou, sociální, práce atd.) a především vojenskou, a na Fakultě tělesné výchovy a sportu UK psychologii sportovní. Na této fakultě jsem se, jako student, od roku 1966 zúčastnil psychologické přípravy 750 sportovců, připravujících se na XIX. Letní olympijské hry v Mexiku. Dostal jsem za úkol podílet se na přípravě sportovních střelců, na což mohu být hrdý, protože po Věře Čáslavské a sportovních gymnastkách byla skupina sportovních střelců druhou nejúspěšnější skupinou našich sportovců na této olympiádě. J. Kůrka vystřílel zlatou medaili v malorážce, L. Falta v rychlopalbě stříbrnou, a M. Nácovský ve střelbě z pistole bronzovou medaili. V roce 1969 jsem ukončil studium státními zkouškami z vojenské psychologie a psychologie sportu diplomovou prací, vyplývající z přípravy sportovních střelců na LOH.

A u sportu jsi pak zůstal?

Po ukončení vysokoškolského studia jsem byl v hodnosti kapitána nominován do funkce psychologa sportu v Armádním středisku vrcholového sportu Dukla Liberec. Zde jsem dlouhodobě spolupracoval se všemi sporty klasického lyžování, odbíjenkáři, sánkaři a rovněž i s hokejisty Dukly Jihlava a vodními slalomáři Dukly Brandýs nad Labem. Od roku 1975 jsem dálkově absolvoval doktorandské studium na Vojenské vysoké škole v Bratislavě a současně na Fakultě tělesné výchovy a sportu na Karlově univerzitě v Praze, zakončené v roce 1977 rigorózní prací a doktorandskými zkouškami, a získal doktorát z filozofických věd. Hned od roku 1977 jsem dálkově pokračoval ve vědeckém studiu, které jsem v roce 1980 zakončil obhajobou disertační práce a získal vědecký titul kandidáta věd.

Studia jsi si tedy užil. Co následovalo?

V liberecké Dukle jsem ve funkci psychologa sportu působil až do konce roku 1989. Od 1. ledna 1990 však byly všechny funkce psychologů sportu v 36 střediscích vrcholového sportu (Dukly, Rudé hvězdy, Slávie, Svazarmy a další velká střediska VS) tabulkově zrušeny, a mně v Dukle byly nabídnuty pozice skladníků, což jsem nepřijal. Funkce psychologa sportu zůstala pouze ve Vědeckém a servisním pracovišti tělesné výchovy a sportu armády ČR – CASRI Praha, kde mně byla tato funkce od července 1990 nabídnuta. Stal jsem se vedoucím psychologické laboratoře a v hodnosti podplukovníka zde působil (s tříletým přerušením) až do roku 2007, což je na dlouhé, samostatné vyprávění a psaní.

Jako voják jsi se ale účastnil i války.

Když v roce 1991 vypukla v Jugoslávii válka a naše armáda se zapojila do mírové mise OSN, tak v Českém Krumlově bylo zřízeno Výcvikové středisko mírových sil a všichni vojenští psychologové se začali podílet na výběru uchazečů do této mise. Tudíž jsem byl převelen do Pracoviště pedagogicko-psychologického výzkumu v Praze-Ruzyni

na funkci vedoucího psychologické laboratoře a začal působit ve VZ MS OSN pro výběr do 1. Čs. Praporu. V dubnu 1993 jsem vyjel ve funkci psychologa praporu do mise a byl jsem v ní celý rok do dubna 1994. Mohu tudíž říci, že jsem ve svém životě zažil dvě války. Druhou světovou, ve Zdikovci, a nyní v misi UNPROFOR na území bývalé Jugoslávie. Mohu rovněž říci, že obě tyto války jsem prožil zcela odlišně. Ve Zdikovci během jejího šestiletého trvání nebyl nikdo zabit. Pouze muži, včetně mého otce, byli totálně nasazeni a pan Homolka byl zatčen a odvezen do koncentráku. V dubnu, na konci války, bylo pro Zdikovec vyhlášeno tříhodinové ultimátum. Pokud by nebylo dodrženo, byli by muži postřílení a Zdikovec vypálen. Naštěstí k tomu nedošlo.

Zato válku mezi Srby a Chorvaty na území Republiky Srbská Krajina, kde náš prapor byl nasazen, jsem zažil jako přímý účastník, mezi dvěma znepřátelenými stranami, se stovkami až tisíci mrtvých na obou stranách. V podstatě jsme žili mezi mini. Vyprávění by vydalo na hodiny. O svých zážitcích z této války jsem napsal knihu.

Jak vidno, povídat by bylo opravdu o čem. O Volarech, o sportu, o válce v Jugoslávii. Tak začneme s Volary a k tomu dalšímu se třeba někdy vrátíme.

Jaroslav Pulkrábek

Rodný dům ve Zdikovci.

Oslavenci měsíce – ÚNOR 2021:

Jana ŠVARCOVÁ
Ján ŠEBEST
Lenka MICHÁLKOVÁ

Josef IRA
Růžena KAISLEROVÁ
Jaroslava KALISTOVÁ

Miloslava DŮROVÁ
Růžena LAZAROVIČOVÁ

Výbor přeje všem oslavencům pevné zdraví, štěstí, životní pohodu a mnoho dalších let v kruhu rodiny a přátel.

Důležité upozornění pro členskou základnu

V průběhu měsíce ledna všichni členové MO STP obdrželi plán činnosti a akcí na rok 2021 spolu s pozvánkou na členskou schůzi. Ta je naplánována na pátek 26. 2. 2021 v 16:00 ve Společenském sále města. Uskutečnění této akce, stejně jako mnohých dalších, je limitováno opatřeními, která v té době budou v platnosti ohledně covid-19. Případné změny vám rádi poskytnou členové představenstva a výboru MO (místní organizace).

V průběhu předávání plánů a pozvánek jednotliví členové představenstva a výboru vybírali i členské příspěvky, jejichž výše byla z rozhodnutí představenstva navržena na 150 Kč za kalendářní rok. Členové svým podpisem a zaplacením hlasují tzv. „per rollam“ – Stanovy STP, čl. VI, odst. 11 (korespondenčně, telefonicky) a dosažením potřebného minimálního počtu souhlasných hlasů (dle stanov a nynějšího počtu členské základny činí toto kvórum 32 členů a bylo k 12. 1. 2021 již dosaženo), tedy návrh představenstva byl schválen a výše členského příspěvku je určena jako platná. Každý dosavadní člen, který s tímto – dnes již závazným usnesením nesouhlasí, má možnost změnit své rozhodnutí do konce kalendářního roku nebo může ukončit členství ve spolku. Členové, kteří nebyli zastíženi osobně, mohou zaplatit nebo oznámit ukončení členství u hospodáře MO.

Děkujeme, představenstvo MO.

Očím jste odešli, v srdcích jste zůstali...

*Scházíš nám,
ale v našich srdcích a vzpomínkách zůstáváš.*

Dne 24. 2. 2021 uplyne šest let,
kdy nás navždy opustil
manžel, otec, děda,
pan

Václav Michálek.

S láskou vzpomínají
manželka
a děti s rodinami.

Dne 8. února
uplyne rok,
kdy nás navždy opustila
milovaná maminka,
paní

Marie Marková.

Děkujeme všem přátelům
a známým za tichou vzpomínku.

S láskou vzpomínají
dcery Marie a Jana s rodinami

*Vydal ses cestou,
již chodí každý sám,
jen dveře vzpomínek
jsi nechal dokořán.*

*Díky Ti za to,
čím jsi nám v životě byl,
za každý den,
jenž jsi pro nás žil.*

Dne 4. 2. 2021 uplyne 20 let,
kdy nás navždy opustil
pan

Václav Rosa.

S láskou a úctou vzpomínají
Marie, Václav, Hubert a Irena
s rodinami.

Dne 11. 2. 2021 uplyne 15 let,
kdy nás navždy opustil
milovaný manžel,
tatínek, dědeček a pradědeček,
pan

Václav Švec.

S láskou vzpomínají manželka
a synové s rodinami.

Děkujeme všem přátelům a známým
za účast a květinové dary při rozloučení
s panem

Herbertem MARKO.

Děkujeme i panu Františku Krátkému
za jeho srdečný proslov.

Zarmoucená rodina

Děkujeme

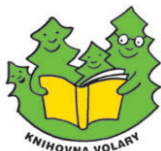
všem dobrovolným i profesionálním hasičským sborům,
které zasahovaly při požáru dne 10. ledna 2020 v našem truhlářství,
zvláště pak volarským za velice profesionální, citlivý a rychlý zásah,
kdy způsobem hašení maximálně uchránili majetek v milionových hodnotách.

Firma Ticháček

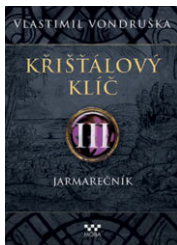
Nové tituly

Beletrie

Vondruška Vlastimil: Křišťálový klíč III. Název části: Jarmarečník

Třetí pokračování kroniky sklářského rodu Heřmanů. Dědicové Ignáce Heřmana přijdou o Falknovskou huť, kterou získá Leopoldova bývalá snoubenka Hildegarda, jejímž hlavním cílem je pomstít se rodu Heřmanů. Ignácovi vnuci tak musí čelit nejen jejím intrikám, ale i hospodářským potížím, které s sebou nese nový styl manufakturního podnikání.

Niedl František: Cesty rytířů

Další kniha z rozsáhlé série historických románů z doby panování krále Jana Lucemburského, který uvěřil klevetám, že proti němu královna Eliška chystá spiknutí spolu se svými stoupenci vedenými Vilémem Zajcem z Valdeka a chystá se jej svrhnout z trůnu.

Keleová-Vasilková Táňa: Rodinné klubko

V každé rodině to vře a klokotá... láskou, ale i situacemi, které přináší sám život. Rodina je jako klubko. Klubko svázané láskou, co narůstá s přibývajícím společnými roky, prožitými událostmi, co skrývá malá i větší tajemství, bolesti i prohry. Platí to i pro rodinu Sáry a Vlady. Jejich klubko je velké, protože mají čtyři děti a pořád se u nich něco děje. Ale co když se klubko naruší? Co potom?

Kealey Imogen: Osвобоzení

Inspirováno skutečným příběhem hrdinky druhé světové války Nancy Wakeové. V šestnácti letech Nancy opustila rodnou Austrálii, aby našla nový domov a životní lásku v Marseille. Během nacistické okupace však nedokázala stát stranou a jako čím dál slavnější a hlavně nepolapitelnější Bílá myš se stala německým silám trnem v oku. Když byla odhalena, musela uprchnout do Anglie, zatímco jejího manžela Henriho zadrželo gestapo. Nancy se však nevzdává – po tvrdém výcviku se vrací do esesáky a gestapáky zamořené Francie, aby pomohla osvobodit svůj nový domov i milovaného Henriho...

Naučná literatura

Výborná Lucie: Mezi světy

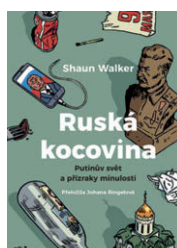
Pravidelně ji slyšíte z rozhlasu, její hlas je s vámi už desítky let, v autě na cestách, v kanceláři nebo třeba i ráno v koupelně. Do toho si občas odskočí na moderování v televizi nebo natáčí svá extrémní interview. MEZI SVĚTY je výběr z deníků, v nichž nás autorka zavede z rozhlasového studia do mrazivých oblastí Antarktidy, na vrcholky hor, mezi české vojáky do Afghánistánu nebo na dalekou Havaj.

Je to kniha o štěstí 4 000 metrů nad zemí, o místech, která jí přirostla k srdci, o mrznoucích prstech, chvílích na hranici bytí a nebytí, osvobozujícím smíchu i momentech prozření. A taky vyznání lidem, kteří jí procházejí životem a nechávají v něm svou stopu. Kniha obsahuje více než dvě stovky unikátních fotografií.

Walker Shaun: Ruská kocovina Podtitul: Putinův svět a příznaky minulosti

Rozpad mocného sovětského světa v Rusku vedl k dlouhé a bezvýhodné kocovině, na niž Putinův režim aplikoval jednoduchý lék: Národní hrdost. Téma vítězství ve Velké vlastenecké válce však přináší mnohá nebezpečí spojená s temnými proudy dějin. Cílené manipulaci podléhá historie vzdálenější i nedávná. Reportér Shaun Walker se nezaměřuje jen na Putinovu politiku. Navštívil různé kouty rozlehlé ruské říše a přinesl zprávu o ztracené generaci: Svůj stát ztratily miliony Rusů, kterým se politici dokola snaží navrátit smysl života a pocit sebeurčení, třeba i metodami naprosto cynickými.

Nekola Martin: Na cestě za svobodou Podtitul: Češi v uprchlických táborech po únoru 1948

Kniha se věnuje exilu po roce 1948. Víte, co čekalo československé emigranty? Svět na ně nebyl připraven, a tak museli uprchlíci trávit určitý čas v lágrech. Tam si vydávali vlastní časopisy, organizovali divadlo, školní výuku, zkrátka podmínky je dohnaly ke specifickému způsobu života. Autor se osobně sešel s pamětníky či jejich potomky a nasbíral cenné reálie: dopisy, letáky, osobní doklady, a pochopil mnohé souvislosti. Pojďte se dozvědět více o málo známé kapitole našich nedávných dějin.

Pro děti a mládež

Stanford Sara: Nejsem stará ponožka Podtitul: 10 neuvěřitelných výrobků z ponožek

Zbyla vám lichá ponožka a druhá do páru není nikde k nalezení? Tak ji nevyhazujte, ale vytvořte z ní něco jedinečného!

Tato knížka vám poradí, jak zpracovat deset neuvěřitelných výrobků ze skvělého recyklovaného materiálu, jakým jsou právě staré ponožky.

Matocha Vojtěch, ilustroval Osoha Karel: Prašina 3 Název části: Bílá komnata

Závěr dobrodružné trilogie odehrávající se v podivné části Prahy, zvané Prašina. Je parné léto a napětí na hranicích Prašiny narůstá. Podnikatel Klement Hrouda se vrací do Prahy, aby se pomstil, a po úbočí Šibenického vrchu obchází Krchleban vedení záhadným Melicharem. Co nevidět davy lidí vyrážejí vzhůru temnými uličkami a budou hledat stroj dávného vynálezce Hanuše Nápravníka. Zatímco se v oprýskaných domech a na prázdných náměstích v tichosti schyluje k poslednímu střetu, rozhodne se En vzít osud čtvrti do svých rukou. Jirka se vydává v jejích stopách. Podaří se mu odvážnou dívku najít, než bude pozdě? *Kniha je určena dětem od 9 let.*

Šumava

Emil Hruška: Pohraniční pitaval

Pohraniční pitaval volně navazuje na knihu Vraždy v pohraničí (2018). Také v „pitavalu“ dává autor kriminální případy (tentokrát nejen vraždy), ke kterým došlo v česko-německém pohraničí, do dobových souvislostí společenských a politických. Některé z případů, vzhledem k jejich specifčnosti, autor uvozuje právníky a kriminalistickými zásadami a závěry, důležitými jak pro vyšetřování, tak pro soudní řízení.

Kniha je vybavena mnoha fotografiemi, většinou dosud nepublikovanými.

On-line
KATALOG KNIH
na
<https://knihnavolary.wgz.cz/>

Poděkování

Letos jsme čekali na sněhovou pokrývku dlouho. Ta přišla se začátkem roku a mnohé opět překvapila.

Ten, kdo byl opět připraven, byli zaměstnanci technických služeb. Hned jak přišla první nadílka, uklidili město, jak stroji, tak ručně. Traktor i menší traktor jezdí již v brzkých hodinách a udržují město průchodné po dobu zimy výtečně. Z mého pohledu jim patří velký dík.

Ladislav Beran

Počasí ve Volarech – prosinec 2020

Volary, Tolarova ul., 760 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	-0,9 °C	
minimální teplota	-14,1 °C	4. 12.
maximální teplota	10,2 °C	6. 12.
úhrn srážek	31,6 mm	
maximální náraz větru	14,4 m/s	6. 12.
sluneční svit	50 hodin	
počet dní se sněhovou pokrývkou	14	
maximální výška sněhu	5 cm	26. a 29. 12.
ledový den (max -0,1 °C a méně)	9 x	
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	28 x	

Volary, ČOV, 749 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	-1,4 °C	
minimální teplota	-16,5 °C	4. 12.
přízemní minimální teplota	-17,8 °C	4. 12.
maximální teplota	11,0 °C	6. 12.
úhrn srážek	24,7 mm	
maximální náraz větru	13,9 m/s	6. 12.
ledový den (max -0,1 °C a méně)	8 x	
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	29 x	

Volary, Mlýnský potok, 755 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	-1,8 °C	
minimální teplota	-17,0 °C	4. 12.
maximální teplota	11,2 °C	5. 12.
ledový den (max -0,1 °C a méně)	9 x	
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	29 x	

Stögrova Huť, Jedlový potok, 753 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	-2,0 °C	
minimální teplota	-17,3 °C	4. 12.
maximální teplota	10,4 °C	6. 12.
ledový den (max -0,1 °C a méně)	9 x	
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	29 x	

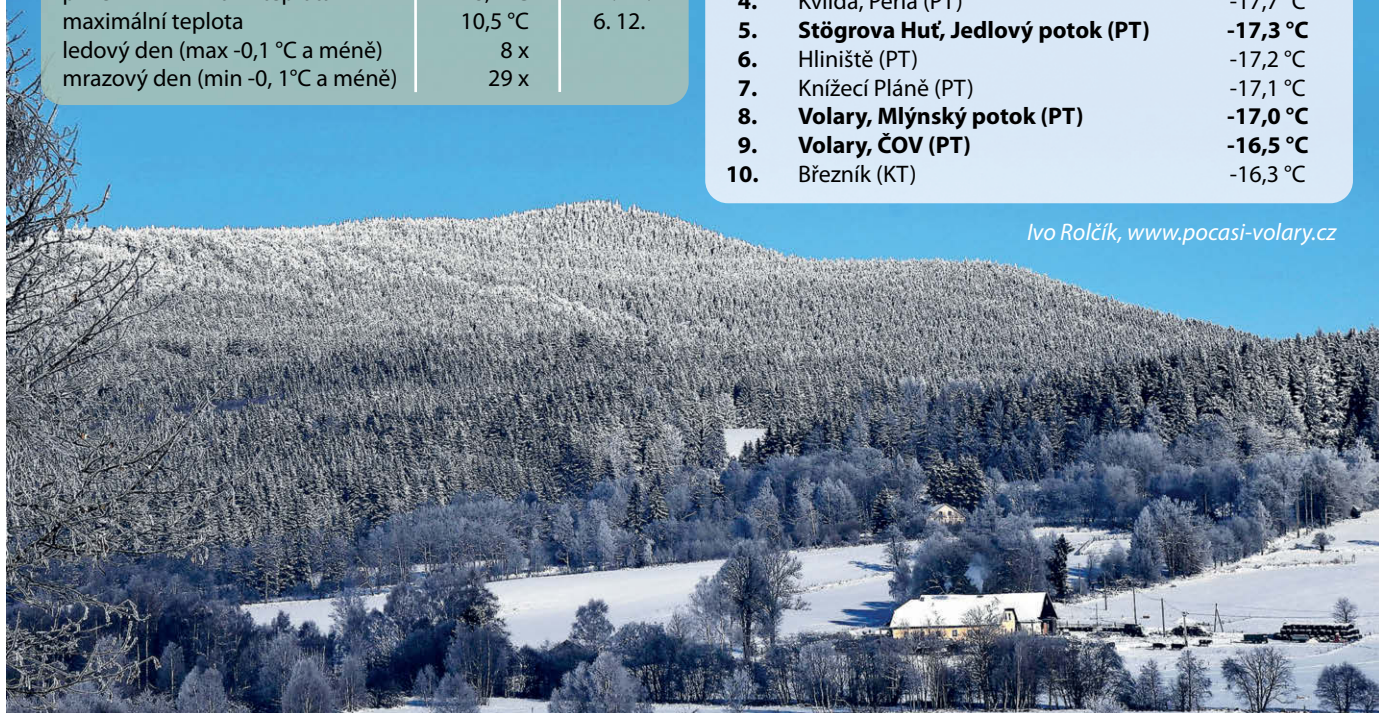
Volary, Luční potok, 748 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	-1,7 °C	
minimální teplota	-16,2 °C	4. 12.
přízemní minimální teplota	-18,4 °C	27. 12.
maximální teplota	10,5 °C	6. 12.
ledový den (max -0,1 °C a méně)	8 x	
mrazový den (min -0,1 °C a méně)	29 x	

TOP 10 nejchladnějších lokalit v ČR

lokality (okres)	hodnota
1. Pohoří (ČK)	-20,0 °C
2. Pasečná (ČK)	-18,3 °C
3. Žďárek (PT)	-17,8 °C
4. Kvilda, Perla (PT)	-17,7 °C
5. Stögrova Huť, Jedlový potok (PT)	-17,3 °C
6. Hliniště (PT)	-17,2 °C
7. Knížecí Pláně (PT)	-17,1 °C
8. Volary, Mlýnský potok (PT)	-17,0 °C
9. Volary, ČOV (PT)	-16,5 °C
10. Březník (KT)	-16,3 °C

Ivo Rolčík, www.pocasi-volary.cz

Počasí ve Volarech v roce 2020

Rok 2020 je za námi. Jaký byl z pohledu počasí v našem městě? Využijeme k tomu stejně jako v předešlých letech data ze stanic v Tolarově ulici, ležící v městské zástavbě a druhé meteostanice, měřící na jihozápadním okraji města u Lučního potoka.

Teplota

Nejprve zhodnotíme rok 2020 v městské zástavbě. Průměrná roční teplota dosáhla 6,9 °C, tedy přesně o půl stupně chladněji než rok 2019. Za posledních 13 let byly teplejší roky 2019, 2018, 2015 a 2014. Nejvyšší teplota roku a zároveň jediný tropický den byl naměřen 21. srpna, maximum v tento den vystoupilo na 31,7 °C, absolutní maximum z července 2013 (34,1 °C) tak nadále odolává. Nejteplejší den, co se týče průměrné denní teploty, byl zaznamenán 28. června, v tento den byla průměrná denní teplota 21,3 °C. Nejteplejším měsícem roku se stal srpen (16,0 °C). V roce 2020 bylo zaznamenáno jen 26 letních dnů, kdy teplota překročila hranici 25 °C, a to od června do září. Jak již bylo zmíněno, ve Volarech byl jediný tropický den (max. teplota nad 30,0 °C), rekord si drží nadále rok 2015 s 21 tropickými dny. Nejnížší teplota byla zaznamenána 22. ledna s hodnotou -14,5 °C, žádný výrazný mráz tak po celý rok nebyl naměřen. Nejchladnější den z pohledu průměrné denní teploty byl 27. prosince (-7,1 °C), nejchladnějším měsícem byl leden s průměrem -1,0 °C. Ve městě bylo naměřeno 161 dní, kdy teplota klesla pod bod mrazu. Byl tak vyrovnán rekord z roku 2010 (statistiky od 2007). Celodenní mráz (ledový den) byl zaznamenán pouze v 13 dnech roku, nejvíce ledových dnů (9) bylo v prosinci.

Srážky

Ve Volarech spadlo za kalendářní rok 935,6 mm srážek, tedy 936 litrů vody

na jeden metr čtvereční. Šlo o nejvyšší naměřený úhrn srážek od roku 2008. Nejdeštivějším měsícem byl srpen se 196,8 mm, naopak nejsušším měsícem se stal listopad s pouhými 23,8 mm srážek. Největší množství srážek za jeden den spadlo 14. srpna, kdy Volary zasáhla stoletá povodeň, při které v krátkém časovém úseku spadlo 72 mm vody. V uplynulém roce přišlo nebo sněžilo ve 134 dnech, kdy byl naměřen alespoň 1 mm srážek za 24 hodin. Nejvyšší sněhová pokrývka byla změřena 18. února, kdy výška sněhu dosáhla 16 cm, což byl výrazný podprůměr.

Sluneční svit a vítr

Ve Volarech svítilo slunce v minulém roce 1841 hodin, což je nadprůměrná hodnota v porovnání s lety 2010–2019. Šlo o druhý nejslunečnější rok za posledních 11 let. Denně průměrně slunce svítilo 5 hodin. Nejvíce jsme si slunečních paprsků užili překvapivě v dubnu (265 hodin) a v červenci (265 hodin). Naopak nejméně svítu bylo v únoru, jen 48 hodin. Prvenství s nejnižším slunečním svitem patří nadále lednu 2013 se slunečním svitem 21,3 hodiny.

Nejvyšší náraz větru byl naměřen 14. února, kdy anemometr naměřil náraz 25,2 m/s, což je v přepočtu 91 km/hod.

Stanice Luční potok

Meteostanice ve vlastnictví města Volary, která dodává data do sítě Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) od května 2011, leží na jihozápadním okraji

města. Na této stanici byla průměrná roční teplota 5,7 °C, tedy o 1,2 °C chladněji než ve městě, kde je patrný tzv. tepelný ostrov města a stanice neleží v mrazové kotlině.

Rok 2020 byl na této stanici teplotně v průměru, pokud porovnáme data za 9 let měření. Nejvyšší teplota zde byla zaznamenána 21. srpna, kdy teplotní maximum dosáhlo hodnoty 31,4 °C. Rekord ze srpna 2015 s hodnotou 33,6 °C tak v ohrožení nebyl. Nejvyšší průměrná denní teplota byla naměřena 28. června, a to 21,0 °C. Nejteplejším měsícem byl srpen (14,8 °C). Počet letních dnů, kdy teplota překročí 25°C, dosáhl 27. Nejnížší teplota byla na okraji města naměřena překvapivě na jaře, přesněji 3. března, a to -19,3 °C. Za posledních 9 let se stalo pouze v roce 2014 a 2020, aby roční minimum nekleslo pod -20 °C. Nejnížší průměrná denní teplota -9,1 °C byla naměřena na sklonku roku a to 27. prosince. Nejchladnějším měsícem byl leden s průměrem -2,2 °C.

U statistiky mrazových dnů zaznamenáme výrazný rozdíl u obou stanic. Na stanici Volary, Luční potok mrzlo ve 189 dnech, tedy o 28 dní více než ve městě. Teplota pod bodem mrazu byla zaznamenána v 11 měsících roku, nemrzlo pouze srpnu, kdy minimální teplota dosáhla na +0,3 °C. Celodenní mráz, tedy ledový den, byl naměřen pouze v 10 dnech roku. Rok 2020 nepřinesl opět ani jediný arktický den s maximem -10,0 °C a nižším.

Ivo Rolčík, www.pocasi-volary.cz

S černým opeřencem si poradil až kocour (Mlynařovice)

Krejčí, vyhlášený čizbář, vylezl před chalupu, zahleděl se na mraky, jež se opřely o Bobík, a pak se jeho zrak zarazil o chalupu staré Wagnerky. Na hřebeni se tam totiž usadil malý ptáček, sotva větší než vrabec. Jen tak, bez jediného hlásku a pohybu tam dřepěl, jak by byl vycpaný. Krejčí se zadumaně podrblal ve vousech. Znal každého opeřence, jenž se v těchto krajích vyskytoval, ale tohohle tu nikdá neviděl. Snad jej sem zanesl teplý podzim. Bylo sotva po poledni a ve vsi zněl umíráček. Tedy zněl by, kdyby tu nějaký měli. To Wagnerku si vzala smrt, ale zas tak velké překvapení to nebylo. Však marodila dobrého půl roku, a tak tu návštěvu s kosou čekali každým dnem.

Uplynul týden a krejčí šel s nějakou pochůzkou po vsi. Znova si všiml toho ptáčka, jenž se tentokrát usadil na kovárně, a krejčího přemýšlení o tom, co je ono ptačisko zač, přerušilo bédování kovářky. Vnouče, co se narodilo sotva před pár dny, bylo nějaké nedomrlé a den po dni chřadlo víc a víc. Jestli to tak půjde dál, neděle nedožije.

Nedožilo neděle, ba ani večera. To už krejčímu v hlavě vrtaly divné myšlenky

a samo sebou si je nenechal pro sebe. A když se ten nezvaný ohlašovatel smrti

objevil potřeť a krejčí podle něj opět trefil do černého, byl z toho poprask. Plašili ptáčka, kameny po něm házeli, ba i k střílné zbrani sáhli, ale ptáčka-umíráčka se nezbačili. Nejdříve se odstěhoval Jungwirt. Šel k bratrovi do Záblatí. Vrátil se, až ten zlořečený pták odletí. Za ním šli druzí, třetí, až ve vsi zůstal jen pomatený pasáček koz, bláznivý Johánek. Ten, nechápajíc všechno to dění kolem, ty zmatky a strachování,

seděl na prahu chalupy a rozhlížel se po vylidněné vsi. Když spatřil ptáčka, jenž poskakoval po cestě, vyklepal z kapsy pár drobtů a nasypal mu je na schod. Když se ptáček, jenž zapudil Mlynařovické, nedal dlouho pobízet a pustil se do drobků, připravil mu tam pasáček snídani i nazítří.

Jenže ten opeřenec zaujal nejenom Johánka, ale i jeho kocoura Čerta. Od okasu až po čumák černého jak uhel, jen s dvěma světlinkami nad zraky. A není věru proč dlouze hádat, jak to celé dopadlo. Johánek se s tím moc netrápil, smetl zbytky peří, přestal sypat drobků, a když šel kolem hajný, vypověděl mu, jaký je ten jeho kocour lovec.

Hajný to dal dál a lidi se začali do Mlynařovic vracet a milý Čert neměl až do své smrti o smetanu nouzi.

I teď se tu umíralo a zubatá si co chvíli brala bez skrupulí staré i mladé. O nic méně či více než předtím. Jenže to tak nějak šlo samo, cestou přirozenou, se sladkou nevědomostí.

píše Pulkrábek, kreslí Petrmanová

Jak obce ke jménu přišly

Jak ke svému jménu přišly Volary nebo Cudrovice, Mlynařovice či Krejčovice, jsme již na stánkách Volarského zpravodaje psali. A tak se pro zajímavost zkusme podívat za humna, a to třeba po cestě od Volar do Želnavy. Třeba vám to někdy příjemně cestování.

Chlum

České jméno Chlum značí zalesněný vršek, lidově Chum. Z něho foneticky vyšlo i německé jméno. Nejdříve Humwalder (1720) a později Humwald (1789). Němci místním dialektem obci říkali v Humlad.

Pěkná

Původní jméno obce Schönau pochází z německého „die schöne Au“, tedy pěkný luh. V listinách zlatokorunského kláštera je v letech 1393 až 1422 uváděn tvar Schonaw či Schönaw, v roce 1495 Schenawa, 1600 Schöna, 1682 Schenaw. V daňovém svitku z roku 1653 opět starý tvar Schönau a v roce 1721 se německé jméno ustálilo na variantě Schönau, česky Šenava. V roce 1949 je obec úředně přejmenována na Pěkná.

Záhvozdí

České jméno Záhvozdí bylo úředně zavedeno až ke konci čtyřicátých let minulého století. Německé jméno znělo Hintring. Buď odkazuje na nějakého Huntera nebo Hundhera, nebo šlo o místo vzdálené od Želnavy (hintere Siedlung). Místní obci říkali Hintrin. Poprvé se uvádí v době sporu o Želnavské vesnice na sklonku 14. století, a to ve tvarech Hintringe, Huntringhe, Hyntringe, Hintringen či Hyntring. Později je psáno jako Hyntringe (1412), Hyntryng (1420), Hinttryngen (1422), Hinttringe (1460), Hintring (1541, 1562), Hyntring (1600) a nebo Hintering (1720).

Slunečná

Přestože jde o jméno veskrze srozumitelné, stejně se, ostatně jako všude jinde, měnilo, komolilo a vyvíjelo. V různých dobách můžeme tedy číst Sunnenberg (1393), Sonberg (1412), Sunberg (1420), Sunnberk (1541), Sumberg (1653), Sonnenberg (1720). Česky se vesnice jmenovala Žumberk, k názvu Slunečná přišla oficiálně až po druhé světové válce.

Želnavy

Za německým názvem obce Salnau stojí staroněmecké Seldner či Söllner, což značí někoho mezi sedlákem a domkářem. První zmínka o obci pocházející z roku 1393 uvádí tvar Seldinow. V roce 1395 se píše Seldnaw i Seldenaw, v roce 1412 Saldenow, 1653 Salnaw a konečně od roku 1721 Salnau.

Dům č.p. 55 – „Pionýrák“

Dům v Soumarské ulici, kterému se dodnes říká Pionýrák, i když pionýrům ani dětem již několik desítek let neslouží, patří k nejznámějším volarským roubenkám. A tak jsem s napětím čekal, co zajímavého o něm najdu ve stavebním archivu. Bohužel, hned první dokument ze září roku 1955 oznamuje, že dokumentaci si zapůjčil pracovník Pozemních staveb s tím, že ji do čtrnácti dnů vrátí. A pod tím je obyčejnou tužkou připsáno, že onen pán zemřel a dokumentace není k nalezení. A tak ze starých dob vím jen to, že se domu říkalo Weber-Fülp nebo také Zaisl, postaven byl zřejmě již v osmnáctém století a posledním německým majitelem byl Johann Mager.

Že chátrající „pětapadesátka“ bude sloužit pionýrům, se rozhodlo již v roce 1955 a o rok později vypracoval Jaroslav Fidra z Českých Budějovic stavební dokumentaci. Bylo rozhodnuto, že se na rekonstrukci nepoužijí nové trámy, ale materiál z domů určených k likvidaci. Jmenovitě z čísla popisného 50, 64 a stodoly u domu čp. 71. Jenže se zjistilo, že to dost dobře nejde a to, co se připravilo, bylo ukradeno na palivo. Celá záležitost s odcizeným dřevem je složitější, o tom třeba jindy. Aby se stavba pohnula, musely se vzít trámy čerstvé. A pak to začalo drhnout. Firmy pracovaly liknavě a stavba v podstatě stála. Stížnost stíhala stížnost. Několik let trvalo, než se podařilo sehnat kotel pro ústřední topení, jelikož byl na přiděl. Dílo bylo dokončeno až v roce 1961 a u příležitosti oslav Mezinárodního dne dětí (o víkend 3.–4. 6. 1961) předáno pionýrům a mládeži k užívání. Jak uvádí obecní kronika, dům byl upraven do charakteristického horského stylu a širokou chodbu v patře zdobil rudý koberec věnovaný Národním výborem.

Já už si ho jako „pionýrák“ moc nepamatuji. Tuším, že tam býval obchod, pak restaurace a dnes slouží jako obytný dům. Pokud vím, je momentálně na prodej.

jp

Osobnost Volarska

Herwig Zahorka

Prapraprapravuk Ignaze Schramla, o kterém jsme psali v minulém čísle, Herwig Zahorka, se narodil ve Volarech 12. června 1932 nedaleko kostela v domě č.p. 141 a ze všech, kteří museli z tohoto města nuceně odejít (a že jich rozhodně nebylo málo), se v geografickém a možná i profesním smyslu života zřejmě dostal ve světě nejdál. Domov opustil ve 14 letech a maturoval už v hesenském Darmstadtu (gymnázium navštěvoval předtím ještě v Budějovicích).

V letech 1954–1958 studoval lesnickou vědu na slavné univerzitě v dolnosaském Göttingen, zahraniční semestry absolvoval ve Švédsku a Slovinsku. Po velké státní zkoušce pracoval ve významných funkcích na Lesním úřadě Spolkové země Hesensko v Lampertheimu a šest let poté se stal vedoucím Lesního úřadu Chausseehaus. V sedmdesátých letech minulého století působil jako lesnický a ekologický poradce v Indonésii, ale také Thajsku a Malajsii. Od roku 1991 do roku 1994 vedl německo-pakistánský rozvojový lesnický projekt v západních Himalájích, spojený vedle zalesňování i s výstavbou silnic a mostů, lanových drah a školením pracovních sil. V roce 1995 a 1996 byl poradcem v záležitostech životního prostředí v africké Etiopii.

Od nástupu do penze už se Zahorka věnoval jen zachování deštných pralesů jihovýchodní Asie a výzkumu archaických loveckých kultur odlehlých území Indonésie a magických praktik s nimi spojených. V roce 2015 se stal rytířem Řádu německého záslužného kříže. Herwig Zahorka zemřel na klinice v Mohuči (Mainz), metropoli spolkové země Porýní-Falc, dne 23. února roku 2019.

podle Kohoutího kříže zpracovala Jitka Nachlingerová, muzeum Volary

Josef Falář: Vzpomínky na Volary

Po odjezdu amerických vojáků ze Zdíkovce začal tatka stále častěji jezdit do Volar s cílem zabezpečit si tam vhodné zaměstnání a s ním i přechodné ubytování pro celou naši čtyřčlennou rodinu. Oba tyto cíle se mu podařilo přibližně během dvou měsíců splnit a začaly přípravy na stěhování. Doma mamka pečlivě skládala do větších krabic veškeré nádobí, zabalené do starých novin a papírů. Rovněž skládala šatstvo a oblečení. Ve sklepě pak do krabic zabalila veškeré zavařeniny, brambory, zeleninu a podobně. Domácí zvířectvo (hlavně slepice) mamka již předem postupně zabila a připravila k jídlu. Proto jsme, více než kdy jindy, měli masité obědy. K přestěhování rodiče počítali i s většinou nábytku, protože na stěhování si tatka u známého zamluvil menší nákladní auto. Ve Volarech si tatka zajistil pracovní místo národního správce uhelného skladu, čímž střížní, ložní a galanterní zboží do Volar stěhovat nemusel. Proto se domluvil s Chlumovejma, že ho zatím na nějakou dobu ponechá v krámě ve Zdíkovci. Zabalil ho do krabic pro případné následné přestěhování, a rovněž tam nechal prodejní pult a šteláře. Pro přestěhování si ale připravil poměrně hodně krabic s alby, katalogy a známkami. A i když bylo pár měsíců po válce, tak se tatkově ve Volarech podařilo docela bez podstatných problémů zajistit jak poměrně dobré zaměstnání, tak i přechodné ubytování. Proto rodiče připravili stěhování na prázdniny roku 1945, abych já začátek školního roku zahájil již ve volarské obecné škole. Od pana ředitele Levého jsem si, za přítomnosti rodičů, vyzvedl všechny mé sešity a učební pomůcky, které jsem měl ve škole během prázdnin uložené. Rodiče panu řediteli poděkovali za péči, se kterou po celé tři roky mé školní docházky v těžkých válečných letech výrazně přispíval na mém vzdělávání, a se slzami v očích jsem se já

i rodiče s ním rozloučili. Pan ředitel mně popřál další úspěchy v novém školním prostředí ve Volarech a rodičům zdraví a úspěchy v novém prostředí. Rovněž jsem se domluvil s panem farářem Křížem na mém posledním ministrování, a to během nedělní mše, kdy býval kostel dost zaplněn zdíkovceými i přespolními věřícími. Na konci mše jsem se, opět se slzami v očích, hluboce uklonil, napřed k oltáři, a pak i do lodě kostela k věřícím, a v duchu se s nimi rozloučil. V zákristii jsem se pak, brečíc, rozloučil s panem farářem, panem kostelníkem a všemi ministranty. Pan farář mně dal několik svatých obrázků, penízky, které jsem si ještě vyminstroval, a popřál mně, abych v ministrování pokračoval i ve Volarech. Rozloučit se s panem farářem Křížem přišli i moji rodiče. Poděkovali mu za mé výchovně-náboženské vedení a za to, že umožnil mé ministrování. Při té příležitosti zašli rodiče se mnou a bráškou Fandou k našemu hrobu na hřbitov, kde mamka hrob poupravila, položila kytici lučních květin a společně jsme se pomodlili za všechny zesnulé. I mé hraní s Fandou Sovů, Aničkou Homolků a Alenkou Korandů mělo v posledních dnech našeho žití ve Zdíkovci silně rozlučkový nádech. Rovněž rodiče se několik dní před stěhováním loučili se sousedy, především u Bartůšků, Homolků a Sovů. Rovněž jsme se všichni šli rozloučit do Račova, s dědou a jeho sousedy. S hasiči se tatka rozloučil v kuželně U Bártíků, kde všem poručil frtana rumu, a já jsem dostal poslední šanci stavět kuželky. Dostal jsem za to dvojnásobnou peněžní odměnu. A po předcházející domluvě se tatka i mamka rozloučili se zdíkovceými sousedy v hospodě U Harvaříků. Tatka nezapomněl zajít na rozlučku i do Zdíkova na poštu, kde mu celé roky zabezpečovali a prodávali všechny série vydaných známek a pan listonoš mu nosil ze všech obcí jeho působnosti známky

z došlé pošty. Za ty roky jich měl požehnaně. Zašel se rozloučit i na četnickou stanici a znova poděkovat za bezprostřední pomoc při vykradení jeho krámu a rychlém dopadení zlodějí.

Když nastal den stěhování, což byla sobota, začátkem srpna, tatka ráno přijel před náš domek U Chlumů s předem domluveným nákladňákem. A začalo nakládání. Tatkově přišel pomoci strejda Bartůšek a pan Sova. Pana Homolku, který se vrátil z koncentráku a byl taky přítomný, ale ještě vysláblý, chlapi do nakládání nezapojili. Na korbu nákladňáku napřed naložili velké kusy nábytku, jako skříně a kredenc, a pak do nich postupně uložili krabice s oblečením, peřinami a ložním prádlem a taky nádobím. Pak naložili zbytek nábytku a krabice s potravinami a dalšími domácími věcmi. Tatka nezapomněl naložit i velkou kartonovou krabici, ve které měl, v menších krabicích, celou sbírku známek. Korba auta byla akorát zaplněná. Nakládání mužským trvalo téměř celé dopoledne. Ještě před odjezdem jsme byli všichni pozváni na oběd k tetě Bartůškové, která připravila tak trochu slavnostní oběd na rozloučenou. Měli jsme polívku z kostí, uzené vepřové s knedlíkem a zelím, a pak ještě dospěláci pravé kafe a já s bráškou čaj a švestkový koláč. Pak jsme se znova rozloučili a šli k naloženému autu. Po cestě jsme se ještě zastavili v pekařském krámě u Sovů, se kterými jsme se rovněž objetím a se slzami v očích rozloučili, a já s bráškou pochopitelně s Fandou. Všichni pak vyšli před krám, kde stáli až do našeho odjezdu. K autu se se mnou a s bráškou přišly rozloučit i Alenka s Aničkou a bez studu jsme všichni brečeli.

Po dojemném loučení jsme všichni čtyři nasedli do kabiny nákladňáku tak, že bráška Fanda seděl mamce na klíně a já mezi tatkou a mamkou. Když jsme se rozjeli, tak nám rodina Sovů i děvčata mávali. Tatka na rozloučenou všem zatroubil, a mamka

Otec jako hasič. Stojí za menším mužem obdřeným ve slavnostní uniformě.

Na druhé fotografii stojí vpravo vedle většího z mužů ve slavnostní uniformě (má pokrčenou pravou nohu).

se mnou a Fandou jsme mávání opětovali. Do dneška sice nevím proč, ale ze Zdíkovce jsme nevyjeli po silnici směrem na Zdíkov, ale polní cestou na Masákovu Lhotu a dále na Kvildu. Z ní už taťka jel přes Vimperk, Kubovu Huť, Horní Vltavici a Lenoru do vytoužených Volar.

Tak jsme se během mého života podruhé stěhovali a rozloučili se se Zdíkovcem.

Asi po dvouhodinové okružní stěhovací jízdě ze Zdíkovce jsme přijeli do Volar. Taťka jel směrem k vlakovému nádraží. Na začátku parku mezi silnicí k nádraží a železniční tratí zahrnul kolem prodejny potravin do pravé, užší ulice. V ní zastavil u první patrové budovy na levé straně ulice. Když jsme všichni čtyři vystoupili z kabiny nákladáčku, tak nás silně praštila přes nos charakteristická vůně, až smrad. Byla po romadurových sýrech, který přehlušil vůni sýrů dalších. Potvrdily se tak předcházející informace taťky i mamky. Oba byli předem připravit byt pro naše nastěhování, který byl v prvním patře sejrárny. Ta v suterénu a v přízemí měla všechny místnosti vybaveny pro výrobu několika druhů sýrů. V suterénu asi tři místnosti byly upraveny pro jejich zrání, a z těch taky vycházela zmíněná směsice sýrových vůní. Že v sejrárně byly zaměstnány především ženy, jsme zjistili hned při vstupu do budovy. Taťku s mamkou již znaly z předcházejících přítomností v budově. Dle pracovních možností nás přišly mile přivítat a nabídly nám malou ochutnávku sýrů, které vyráběly. Z několika mužů hned dva taťkovi nabídli pomoc při vynášení nábytku z auta do bytu v prvním patře. Při této příležitosti podotýkám, že tehdy se pracovalo i v sobotu. Byt měl dvě místnosti, kuchyň a pokoj. Při vstupu do něj jsme všichni čtyři měli pokyn překročit práh pravou nohou a pokřžovat se. Vstoupili jsme do něj jen s několika taškami v rukách. Taťka nám

popřál, ať se nám všem v novém bytě líbí a ve zdraví dobře žije. Pak teprve taťka s mužskými ze sejrárny začali vše stěhovat z auta do bytu a mamka začala postupně vybalovat krabice. A abych já s bráškou při stěhování nepřekážel, tak nás taťka zavedl do protějšího parku. Dal nám pokyn, že si z něj můžeme prohlédnout jeho okolí, ale že nesmíme park opustit na silnici, případně i na železniční trať. Ta vedla na druhé straně parku. My jsme tento pokyn rádi využili. Postupně jsme sledovali dění kolem nedaleké Turistické chaty a především provoz na nádraží asi o sto metrů dál. Protože ve Zdíkovci jsme prakticky neměli možnost vidět činnost na železniční stanici a provoz vlaků. Byl to pro nás dva nový nesmírný zážitek. Čas, po který chlapi vynášeli nábytek a naplněné krabice z nákladáku do bytu, pro nás utek hrozně rychle. Taťka nás od nádraží nemohl ani dostat. A jelikož byl již podvečer, taťka s mamkou uspořádali nábytek tak, abychom se mohli navečeřet a pak uložit do postelí ke spánku. Zbytek ponechali na další den, a to neděli. První noc v novém bytě jsme si ráno všichni čtyři pochvalovali a nikomu z nás vůbec nevadil sejravý smrad. Celou neděli pak rodiče využili k úpravě nového bytu a já s bráškou jsme si směli jít do parku hrát a sledovat cvrkot na nedalekém nádraží. Rovněž jsme se prošli na druhý konec ulice, kde se napojovala na silnici z Volar do Lenory a dále na Vimperk. Prohlídli jsme si i větší budovu známé a vyhlášené dřevařské školy. Pochopitelně, že mamka připravila první, slavnostnější nedělní oběd ve Volarech.

Druhý den ráno šel taťka do práce, kde už působil několik předcházejících týdnů před naším stěhováním ze Zdíkovce. Byl zaměstnán coby národní správce skladu uhlí a topného dřeva. Kancelář měl na volarském náměstí v budově bývalého hotelu. K dispozici měl sklad uhlí a dalšího paliva na dvoře budovy a menší nákladní auto.

V podstatě to, se kterým jsme se do Volar stěhovali. Správcem byl několik dalších měsíců. Jak mu podnikání šlo, nevím, ale doma říkal, že toto zaměstnání má pouze přechodně a že připravuje znova ve Volarech otevřít krám s textilním zbožím. Po odchodu taťky do práce nás mamka obhlédla na první obhlídku města. Především jsme zašli do prodejny potravin hned na rohu naší ulice. Po pozdravení se představila paní prodavačce coby nová obyvatelka Volar. Představila i mě s Fandou a řekla paní prodavačce, že ona nebo já budeme chodit do této prodejny pro základní potraviny. Koupila chleba, rohlíky, mlíko, máslo a ještě některé další potraviny. Aby nákup nemusela nosit s sebou do města, tak ho donesla zpět domů, a my jsme na ni počkali venku. Pak nás vzala za ruce a šli jsme do města. Mamka si prohlédla, kde je jaký obchod a s čím, aby věděla, kam může chodit na nákup zboží pro domácnost. Většina jich byla v centru města. A zde nám taky po levé straně směrem na náměstí ukázala i krám bývalé lékárny, ve kterém by taťka měl znova prodávat textilní, střížní a galanterní zboží. Na náměstí jsme zašli i do kanceláře taťky, který nám ukázal její provoz a zavedl nás i do skladování paliva. Pak jsme se zašli podívat i do kostela, který byl otevřený a kde jsem hodlal pokračovat v ministrování. Po prohlídce kostela nás mamka zavedla ulicí dolů (už si nepamatuju, jak se jmenovala), kde byla třípatrová budova školy, do které bych měl po prázdninách začít chodit. A naproti škole byla volarská pošta. Po dolní ulici podél potoka jsme pak šli na hlavní křižovatku od náměstí a z ní po silnici směrem na Lenoru. Na ní jsme se už já s bráškou byli projít den předem, a to u dřevařské školy. Za chvíli jsme přišli domů a s občůzkou po Volarech jsme byli všichni tři velmi spokojeni.

pokračování příště

Návrat mokřadů v okolí Volar

Konečně zase normální rok – říkají hydrologové o roce 2020. Pršelo víc než v předchozích letech, i když zásobárny podzemních vod se naplnit stejně nestačily. Předešlé suché roky, prázdné studny a vysychající potoky vyburcovaly dokonce i politiky k tvorbě strategií, které by měly zajistit dostatek vody pro lidi i pro krajinu. Kdo však vnímavě chodil českou přírodou, tak si už dávno musel všimnout spousty napřímených potoků (cca 14 000 km) a velkých zemědělských ploch (1,5 miliónu hektarů) s vyčuhujícími betonovými skružemi, které prozrazují přítomnost podzemních odvodňovacích systémů a mizejících mokřadů všeho druhu. Tyto zásahy do krajiny nás přitom připravují o mnoho vody, která nám pak chybí.

Správa NP Šumava už před více než dvaceti lety nastartovala „Program revitalizace šumavských rašelinišť a mokřadů“ – mimochodem je to prakticky jediná koncepce, která beze změn přetrvala do dnešní doby. V rámci jejího naplňování byl vodní režim vrácen do přírodě blízkého stavu na více než 600 ha. Pozornosti volarských občanů jistě neunikly revitalizační aktivity na Soumarském rašeliništi, které v rámci tohoto programu proběhly na počátku století,

a mnozí jistě navštívili místní naučnou stezku, kterou se nám snad v brzké době podaří obnovit.

Revitalizujeme ale také potoky spolu s jejich nivami, které mohou významně přispět k zadržení vody v krajině a zmírnění tvorby povodňových vln. V minulém roce bylo možné vidět bagry na loukách pod Pěknou, jak ruší rovné odvodňovací kanály a vodu z nich směřují do mělkého klikatého koryta potoka (na fotografii v pravém dolním rohu), který podobnou trasou v minulosti pravděpodobně tekli. Doufejme, že se na těchto místech nebude líbit jenom nám, ale i bekasinám, které na mokřých loukách ve Vltavském luhu pravidelně hnízdí, nebo tetřívkoví, kterého v posledních desetiletích na Šumavě výrazně ubylo.

V roce 2018 začal sedmiletý projekt „Život pro mokřady“, který je podpořený programem LIFE Evropské unie. Jde o největší revitalizační projekt Správy, na kterém se podílí kolegové z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, ale rovněž další dva bavorsští partneři.

Prostorový záběr projektu je obrovský. Zahrnuje rozsáhlé území od Železné Rudy až po pravý břeh Lipna. V plánu je obnova přes 2 000 ha odvodněných mokřadů –

rašelinišť, pramenišť, mokřých luk, rašelinových lesů a s nimi související sítí drobných stružek a potoků.

Vloni jsme mokřady obnovovali v blízkém okolí Stožce, na Modravsku a Prášílsku – celkem bylo zrušeno 37 km odvodňovacích kanálů a z narovnaných koryt do mělkých a meandrujících potočičků jsme navrátili 5 km drobných vodotečí. Letos nás čeká práce na průmyslově těženém rašeliništi u Vlčích Jam a dalších 14 lokalitách po celé Šumavě.

Revitalizačních aktivit se mohou přímo zúčastnit i milovníci zdejší krajiny. Pořádáme dobrovolnické akce na záchranu mokřadů, ale také exkurze, výukový program pro děti a mnoho dalších setkání pro veřejnost, při kterých je možné se dozvědět, jak obnova mokřadu probíhá a co mokřady znamenají pro krajinu a vodu.

Vše je možné najít i na webových stránkách projektu life.npsumava.cz. Budeme velmi rádi, když se na některé z akcí setkáme i s obyvateli Volar a okolních obcí!

*Eva Zelenková a Lukáš Linhart
Správa NP Šumava*

„Voda je život a také počátek všech věcí. Voda je ta nejdůležitější věc na světě, kterou máme.“

Peter Brabeck

